

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1035933/7

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד, הרב דוד גרוזמן, הרב אברהם דב זרביב

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שיראל בר)
נגד
הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אבי אמר)

הנדון: הפסד כתובה לאור תוצאות בדיקת פוליגרף; אי־קבלת ראיות 'חדשות' – אימתי?

פסק דין

בפנינו תביעת כתובה, אך לפני שניגש לפסיקה לגופה של תביעה נציג חלק מההליכים בתיק זה כדי להסביר מדוע נמנע בית הדין מלקבל עדים וראיות לאחר שלב הגשת הסיכומים.

בקשת התובעת להבאת עדים וראיות במקביל להגשת סיכומיה

די במפתיע, לאחר שניתנה הוראה להגשת סיכומים, בהסכמת הצדדים ולרצונם ולאחר שהסיכומים אכן הוגשו, ביקשה התובעת להביא עוד ראיות לתיק.

למעשה, בתיק זה התהפכו היוצרות, שהרי אף שהאישה היא שהגישה תביעה לכתובה, בשלב זה הנתבע הוא שמבקש בכל מאודו פסק דין מהיר בתביעת הכתובה – זאת משום העיקול הרובץ על חלקו בתורת התמורה שהתקבלה ממכירת הדירה, עיקול שהוטל בגין תביעת הכתובה שעל הפרק. לטענתו, התובעת מבקשת למשוך זמן, ולכן הוא מבקש פסק דין "בהול" בתביעת הכתובה. במסגרת סיכומיו, הנתבע מלין על כך שזכויותיו הקנייניות נפגעות ושהאישה רוצה למשוך זמן שיפוטי יקר. ברם התובעת מבקשת כעת להביא כמה עדים וראיות נוספים, דבר שידחה את מתן פסק הדין בתביעתה.

ההתרשמות המתקבלת בתיק

לבית הדין נוצר הרושם כי התובעת "לא ממהרת לשום מקום" ונוח לה עם המצב הקיים, כאשר היא רכשה את הדירה, ותמורת חלקו של הנתבע אינה מועברת אליו.

ונבאר את ההתרשמות הנ"ל.

ראשית נזכיר אף את ההליך לעיקול חלקו של הנתבע בתמורת הדירה: לאחר מימוש הליך המכירה, ביקשה התובעת לעקל את חלקו של הנתבע בתמורת מכירת הדירה המוחזק בידי כונס הנכסים, בשל תביעתה לכתובה. בהחלטת בית הדין מיום ט"ז בשבט תשע"ח (1.2.18) נאמר:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תגובת בא כוח התובע הוקראה.

בהחלטת בית הדין מיום כ"א בטבת תשע"ז (19.1.17) בית הדין דחה את תביעת הנתבעת להוון חלקו של התובע בדירת הצדדים לטובתה (מדור הילדים), והורה על פירוק השותפות בדירת הצדדים לאלתר.

בהחלטה הנ"ל אף נאמר כי הדירה תימכר, ולאחר ניכוי יתרת המשכנתה, התמורה תחולק בשווה בין הצדדים.

מאז חלפה יותר משנה עד למימוש ההליך.

בנסיבות אלו בית הדין לא סבור כי יהיה הוגן לעקל את חלקו של התובע בדירת הצדדים, ואף מהלך זה אינו עולה עם רוח החלטת בית הדין מיום כ"א בטבת תשע"ז (19.1.17) שסברה כי על התובע לקבל את חלקו בתמורת הדירה לאלתר.

משכך, הבקשה להמרת העיקול נדחית.

נראה כי התחייבותו של בא כוח הנתבעת שנאמרה בעת ההתמחרות, כוונה כלפי צד ג' שהשתתף בהתמחרות ורצה לרכוש דירה נקייה מעיקולים.

כן נזכיר את החלטת בית הדין שנתנה לאחר מכן, ביום כ"ח בשבט תשע"ח (13.2.18):

בקשת בא כוח האישה לעיון חוזר הוקראה.

החלטת בית הדין מיום ט"ז בשבט תשע"ח (1.2.18) היא מנומקת, ובית הדין לא מוצא בבקשה זו עילה לסתירת ההחלטה הנ"ל.

משכך, הבקשה לשינוי ההחלטה הנ"ל נדחית על הסף.

וכך בית דין זה דחה את בקשת התובעת לעקל את חלקו של הנתבע בדירת הצדדים בשל תביעת הכתובה, לאור המבואר לעיל.

ואולם בית הדין הגדול (החלטת כב' הרה"ג אברהם שינדלר שליט"א) סתר החלטה זו והורה על העיקול המבוקש, ובית הדין דנן מכבד החלטה ערכאה גבוהה ממנו.

ברם נראה כי מצב זה שבו מעוקל חלקו של הנתבע בתמורת הדירה לטובת תביעת הכתובה, גורמת להיפוך היוצרות בתיק, הנתבע מעוניין לסיים כמה שיותר מהר את תביעת הכתובה ולהסיר את העיקול הרובץ על חלקו בתמורת הדירה, ואילו הנתבעת – נראה כי נוח לה המצב הקיים, מסיבותיה היא.

כאמור, לנתבע מציק מאוד העיקול, שהרי אין הוא יכול לקבל את תמורת מכירת הדירה, ונצטט מתוך טענות בא כוח הנתבע האמורות בהחלטת בית הדין מיום ג' בניסן תשע"ח (19.3.18):

[...] ולאחרונה מונה כונס לתיק, והיה סיכול של המכירה כדי לגרום לאיש לאבד צלם אנוש ויכולת כלכלית, כולל עיקול, האישה קנתה את הדירה בזול, היה עיקול בבית משפט, והאישה הגישה ערעור. יש החלטה מבית הדין הגדול מיום 25.2.18 לאשר את העיקול. לכן נבקש פסק דין בהול.

תיאור ההליך האחרון בתיק

ובכן טרם ניתוח העניין, נצטט מתוך החלטות קודמות שנתנו בתיק רק לאחרונה.

לאור סיכומי התובעת שהוגשו, נאמר בהחלטת בית הדין מיום כ"ד בניסן תשע"ח (9.4.18):

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בסעיף 3 לסיכומיה כתבה התובעת כי "מצא לנכון כב' בית הדין לתת משקל מכריע לממצאי בדיקת הפוליגרף ולא כנדבך במכלול הראיות והעדים שביקשה התובעת להציג בפני בית הדין". לאור האמור, מבוקש כי התובעת תבהיר לבית הדין בתוך שלושה ימים אלו ראיות היא מבקשת עוד להביא במסגרת תביעתה, מעבר לעניין בדיקת הפוליגרף והנגזרת מכך.

כך לפתע נחשף בית הדין, תוך כדי הגשת סיכומי התובעת, לבקשתה של התובעת להצגת ראיות בתיק.

בינתיים הוגשו סיכומי הנתבע, ובהחלטת בית הדין מיום כ"ז בניסן תשע"ח (12.4.18) נאמר:

ראו החלטת בית הדין מיום כ"ד בניסן תשע"ח (9.4.18) שעד לקבלת תגובת התובעת בית הדין לא יתייחס לסיכומי הצדדים שהוגשו לתיק.

נזכיר כי לאור האמור בהחלטה הנ"ל, תגובת התובעת אמורה להתקבל לאלתר.

היעדר תגובתה בתוך שלשה ימים נוספים – בית הדין יפרשה כהסכמה לכך שאין לה ראיות נוספות בתיק וכהסכמה לפסיקת הכתובה על פי החומר הקיים והסיכומים שהוגשו וללא דיון נוסף בראיות נוספות, ובכפוף לבקשה מתאימה מאת הנתבע.

כן נזכיר את האמור בהחלטת בית הדין מיום א' באייר תשע"ח (16.4.18):

ברם למעשה לא התקבלה במועד המוקצב תגובת התובעת לאף אחת מהחלטות אלו, ולאור האמור מעלה בית הדין מפרש את אי תגובתה כהסכמה לכך שאין לה ראיות נוספות בתיק וכהסכמה לפסיקת הכתובה על פי החומר הקיים והסיכומים שהוגשו וללא דיון נוסף בראיות נוספות.

נצרך לכך אף את האמור בסיומה של החלטת בית הדין מיום ג' בניסן תשע"ח (19.3.18):

בסיומו של הדיון, ביקשו שני הצדדים להגיש סיכומיהם טרם הכרעה, אלא שבא כוח הנתבע מבקש לסכם בעל פה ובא כוח התובעת מבקש לסכם בכתב.

למעשה, בית הדין לא אפשר לסכם בעל פה בדיון עצמו.

ובכן, שני הצדדים יגישו סיכומיהם בתביעת הכתובה וכו'.

כך, שני הצדדים בקשו להגיש סיכומיהם (אף שהיו חלוקים בשאלה האם לסכם בעל פה או בכתב), והדבר מוכיח כי שניהם הבינו שתם הפרק הראיתי בתיק.

לאור כל האמור, בית הדין קובע כי תם הפרק הראיתי בתיק, ומעתה בית הדין ישקוד על פסק דינו לאור החומר שבתיק וסיכומי שני הצדדים שהוגשו.

עד כאן ציטוט מתוך ההחלטה הנ"ל.

ואז התקבלה הודעת התובעת הטוענת כי שלחה את הבקשה להצגת ראיות במועד ויש לה אישור הגעת פקס.

לאור כך ניתנה החלטת בית הדין מיום א' באייר תשע"ח (16.4.18):

בתוך 24 שעות (ולא יאוחר מכך) תמציא התובעת את רשימת כל עדיה שהיא מעוניינת להביא כדי להעיד בתיק, כולל מהות עדותם וייחוסם לצדדים.

ואכן, התקבלה בקשת התובעת, בה מבקשת להביא את העדים והראיות כדלהלן:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

- א. שני עדים להוכחת אלימות הנתבע ;
- ב. עד שיעיד שהנתבע "עקץ" אותו בכרטיס האשראי ;
- ג. מכתב מאת הנתבע המעיד על עצמו שיצר חובות ומשבח את האישה ;
- ד. שני עדים שיעידו שהתובעת לא בגדה עימם ;
- ה. העברה בנקאית שביצע הנתבע לצד ג' כשגילה את ה"עוקץ" שביצע הנתבע שהשתמש בכרטיס האשראי שלו ללא הסכמתו.

הסיבות שלא לקבל כיום ראיות נוספות מאת התובעת

- למעשה, ישנן שלוש סיבות עיקריות המובילות להחלטה לדחות את בקשת התובעת ולא לקבוע דיון הוכחות בשאלת הראיות והעדויות המתבקשות להצגה על ידי התובעת:
- א. בשל אי כנות התובעת בבקשת הראיות כעת ;
 - ב. בשל הקביעה ההלכתית כי בית הדין לא יקבל ראיות נוספות בשלב זה ;
 - ג. בשל דחיית הראיות המבוקשות להצגה, לגופן.
- ונפרט ונבאר להלן.

א. לא יישמעו הראיות בשל אי כנות התובעת בבקשת הראיות כעת

ראשית נצטט האמור בסיומה של החלטת בית הדין מיום ג' בניסן תשע"ח (19.3.18):

בסיומו של הדיון ביקשו שני הצדדים להגיש סיכומיהם טרם הכרעה, אלא שבא כוח הנתבע מבקש לסכם בעל פה ובא כוח התובעת מבקש לסכם בכתב.

למעשה, בית הדין לא אפשר לסכם בעל פה בדיון עצמו.

ובכן, שני הצדדים יגישו סיכומיהם בתביעת הכתובה. סיכומי התובעת יוגשו בתוך 21 יום מהיום (ימי החג בכלל הימים), וסיכומי הנתבע יוגשו בתוך 14 יום לאחר קבלת סיכומי התובעת (בית הדין מניח כי הוא מעוניין בזמן קצר יותר לתגובתו, ולכן אין סימטריה בין המועדים להגשה).

בנסיבות תיק זה המתארך זמן מה, כולל העיקול המקשה על הנתבע לטענתו, לא יהיה ניתן להאריך בשום פנים את העת שהוקצבה להגשת סיכומי הצדדים, אלא אם תוגש בקשה מוסכמת לכך.

כך היה נראה אז בעליל כי התובעת מיצתה את ההליך הראייתי מבחינתה – היא לא ביקשה בסיומו של דיון זה הבאת ראיות נוספות. למעשה שני הצדדים ביקשו הגשת סיכומים טרם הכרעה, אלא שהיו חלוקים אם לסכם בעל פה או בכתב, כאמור שם.

וכך, עקרונית תיק זה עומד בפני הכרעה על פי הצהרת שני הצדדים בפני בית הדין.

מאז ההחלטה הנ"ל ועד להגשת הסיכומים, לא התקבלה כל בקשה מאת התובעת כי היא חפצה להביא עדים נוספים או ראיות נוספות, וכך עד לקבלת סיכומיה והבקשה שהובלעה בהם, כאמור להלן, היה נראה כי מבחינתה אכן תם הפרק הראייתי בתיק.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הוגשו סיכומי התובעת. במסגרת סיכומיה, בעמוד מקדים נאמר "בהתאם להחלטת בית הדין מיום ג' בניסן תשע"ח (19.3.18), התובעת מתכבדת בזאת להגיש סיכומיה בכתב", ובעמוד הבא, תחת הכותרת "סיכומים", ותוך הצגת סיכומיה בפועל, "הבליעה" התובעת טענה כי "מצא לנכון כב' בית הדין לתת משקל מכריע לממצאי בדיקת הפוליגרף ולא כנדבך במכלול הראיות והעדים שביקשה התובעת להציג בפני בית הדין". אף בסיום סיכומיה כתבה התובעת כי היא מבקשת לנקות את שמה, וזאת לצורך קבלת המגיע לה על פי דין מהנתבע, כלשונוה. כך אף סיכומיה מסתיימים בבקשה לקבלת זכויותיה, קרי – כתובתה.

בית הדין חשש כי התובעת "עושה תרגיל" כאשר היא מבקשת בעצם מתן פסק דין (ולכן הגישה סיכומיה תחת הכותרת "סיכומים" כולל העמוד המקדים שבו נאמר כי המסמך הוא הגשת סיכומים, כמצוטט, ובקשה סופית לקבלת זכויותיה), כאשר לציפייתה, ככל שפסק הדין לא יתאים לה, היא תלין כי לא הושמעו ראיותיה אף שביקשה להציגן במסגרת סיכומיה, וכך תבקש לסתור את פסק הדין אם לא יתאים לה. משכך, בית הדין אפשר לה להבהיר את בקשתה להבאת עדים.

כאמור, בית הדין רואה במהלך זה מאת התובעת, חוסר כנות בהליך המתנהל בפני בית הדין.

האמור לעיל מצוי בבסיס ההלכה שלאחר שאמר אדם "אין לי עדים וראיות" אינו יכול להביא ראיותיו (וכדלהלן). טעמה של הלכה זו הוא משום החשש שמא העדים שהוא מבקש להביא הם עדי שקר (סמ"ע חושן משפט סימן כ ס"ק ג), וכן משום שהודאת בעל דין כמאה עדים דמי, ואינו יכול לחזור מהודאתו (עיין ערוך השולחן שם). ואף בנידון דנן, קיים החשש כי התובעת עצמה מבינה שאין בראיותיה ממש, וכפי שiorחב להלן, ובקשתה עתה, בשלב זה, להביא ראיות נוספות נועדה רק כדי למשוך ההליך באופן שאינו כנה.

ב. הקביעה ההלכתית כי בית הדין לא יקבל ראיות נוספות בשלב זה

בסיומה של החלטת בית הדין מיום ג' בניסן תשע"ח (19.3.18):

בסיומו של הדיון, ביקשו שני הצדדים להגיש סיכומיהם טרם הכרעה, אלא שבא כוח הנתבע מבקש לסכם בעל פה ובא כוח התובעת מבקש לסכם בכתב.

למעשה, בית הדין לא אפשר לסכם בעל פה בדיון עצמו.

ובכן, שני הצדדים יגישו סיכומיהם בתביעת הכתובה. סיכומי התובעת יוגשו בתוך 21 יום מהיום (ימי החג בכלל הימים), וסיכומי הנתבע יוגשו בתוך 14 יום לאחר קבלת סיכומי התובעת (בית הדין מניח כי הוא מעונין בזמן קצר יותר לתגובתו, ולכן אין סימטריה בין המועדים להגשה).

בנסיבות תיק זה המתארך זמן מה, כולל העיקול המקשה על הנתבע לטענתו, לא יהיה ניתן להאריך בשום פנים את העת שהוקצבה להגשת סיכומי הצדדים, אלא אם תוגש בקשה מוסכמת לכך.

כך היה נראה בעליל, וכאמור, כי התובעת מיצתה את ההליך הראייתי מבחינתה, היא לא ביקשה בסיומו של דיון זה הבאת ראיות נוספות, ושני הצדדים ביקשו הגשת סיכומים טרם הכרעה, אלא שהיו חלוקים אם לסכם בעל פה או בכתב, כאמור שם.

וכך, כאמור, עקרונית עמד תיק זה בפני הכרעה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נראה לומר כי שלב זה, שבו מוסכם על הצדדים הגשת סיכומים ואף לרצונם, הווי כאמירה של בעל דין "אין לי ראייה", שעל כך נאמר בהלכה כי מעתה לא יוכל להביא עוד ראיותיו.

דברים דומים נכתבו בפס"ד אחר (בית הדין בירושלים, מאת הדינים הגאונים הרב ציון אלגרובלי, הרב חיים רבינוביץ והרב יעקב אליעזרוב, תיק 1-25-322, תשס"ב). שם כתבו שאם הוחלט על סיכומים בכתב, בהסכמת הצדדים, והצדדים הגישו סיכומיהם וביקשו שיינתן פסק דין בהתאם, לא יוכל בעל דין להביא ראיות לטענות שהעלה בכתב התביעה ובסיכומים, כשלאורך כל הדיון לא הוכיח טענות אלה.

בית הדין דגן סבור כי בקשת הצדדים להגשת סיכומים, הוויא כאמירה מפורשת כי אין לו עוד ראיות, וממילא לא יהיה רשאי לבקש לאחר מכן הצגת ראיות נוספות (דהוי כחוסר כנות וניסיון למשיכת ההליך שלא לצורך).

ואומנם ישנו מצב בהלכה שבו התגלו לאדם ראיות לאחר שטען שאין לו ראיות (או ביורש שנודעו לו עתה הראיות הנ"ל שמבוקש להביאן בנידון דגן הן "עתיקות". ואין אלו ראיות שצצו לפתע לאחר שביקשו סיכומים, ואף לא נטען כך בשום שלב. למעשה הן הוזכרו אף בדיונים קודמים, וכך אין מקום לומר כי הם חדשות שעלו עתה לאחר הבקשה להגשת סיכומים לקראת פסיקה.

וידוע האמור בהלכה כי מי שמבקש למשוך זמן, לא יתנו לו זמן להבאת עדים, כאמור ברמ"א (חושן משפט סימן טז סעיפים א, ב).

ובשולחן ערוך (חושן משפט סימן צח סעיף ד) נאמר:

אם נראה לדיינים שיש ממש בדבריו, קובעים לו זמן להביא עדיו, ואם נראה להם שאינו בא אלא בעלילות דברים ובטענות של דופי, אומרים לו שלם, ואחר כך אם יש לו ראייה יחזיר.

בית הדין לא ייתן לבעל דין למשוך הליכים שלא כהוגן ושלא לצדק "בעלילות דברים ובטענות של דופי", כלשונו של השולחן ערוך, וכן נאמר אף בנסיבות דגן, כפי שהתבאר וכפי שיבואר.

וראו אף הנאמר בשו"ת הרשב"א (חלק ו סימן קפב) באשר לדרישת הנתבע לקבלת זמן להשיב לטענות התובע:

לא שמעתי בזה זמן, אבל נראה שזה תלוי בדעת הבית דין. אם יראה בעיניהם שאומר כן ברמאות לדחות את התובע, אין נותנים לו, שזו דחיית הרמאות הוא ויזקקוהו להשיב מיד. אבל אם יראה בעיניהם שאינו מתכוון לכך אלא שיש עניינים שצריך אדם לחשוב ולשים הדברים על ליבו לזכור מה היה לו בינו לבין חברו ולבדוק בחשבונותיו וכיוצא בזה, לזה ודאי מרויחין קצת זמן כמו שיראה בעיניהם. והכל לפי מה שהוא עניין שכל זה מדרך האמת הוא, ועל ידי כן יצא הדין יותר לאמיתו.

בנידון דגן, שבית הדין מתרשם כי התובעת מבקשת "למשוך זמן" בהליך, בית הדין סבור כי 'הדין לאמיתו' יותר הוא באי מתן אפשרות לתובעת לנהוג כן, אלא לפסוק את הדין כבר עתה.

ועיין אף בפרק י"ב בספר סדר הדין בבית הדין הרבני, מאת פרופ' אליאב שוחטמן, בעניינים הנ"ל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ג. דיון לגופו בעדויות המתבקשות להצגה על ידי התובעת

נבהיר, דיון הוכחות נדרש רק כאשר מתרשם בית הדין כי אכן יש ממש בהוכחות שמבקש בעל דין להציג והן עשויות לשפוך אור באשר לנסיבות המסופקות. בקשה לדיון הוכחות אינה מתכוון למשיכת התדיינות אין סופית או להתשת הצד השני עד שיישבר ויסכים לתביעה, אלא מטרתה לסייע להגעה לחקר האמת. כשבית הדין מתרשם כי ההוכחות הנדרשות אינן יכולות לשפוך אור על נסיבות המקרה או שהוא סובר שאף אם יוצגו ההוכחות, אין בכוחן לשנות את ההכרעה המשפטית, אזי לא יאפשר בית הדין קיום דיון לשמיעת הוכחות אלו, שהרי יהיה זה הליך סרק, אשר "תועלתו" היחידה תהיה כילוי זמן שיפוטי יקר והצקה ללא תכלית לצד השני.

בסוגיה זו של חובת בית הדין להיעתר לבקשה לקיום דיון הוכחות, כבר אמר בית הדין הגדול את דברו (בתיק 963709/1):

משסבר בית הדין כי התשתית ההלכתית הנמצאת בפניו דיה כדי להחיל את הלכת רבנו ירוחם, שוב הוא אינו זקוק לכל דיון נוסף. גם הטענה למחצה שהעלתה בא כוח המערער – שלא נקבע דיון להוכחות דינה להידחות מכוח זה, שכן על פי סדרי הדין והראיות בבית הדין הרבני, את שאלת הצורך בראיות, קובע בית הדין עצמו על פי נסיבות כל מקרה.

כך: בית הדין הוא המחליט אם קיים צורך אמיתי בקיום דיון הוכחות או לא, ובנסיבות תיק זה בית הדין סבור שאין צורך בכך וההוכחות המבוקשות להצגה לא יעלו ולא יורידו באשר להכרעה בתיק זה, וכפי שיובהר להלן.

ונפרט באשר לעדויות והראיות המתבקשות להצגה על ידי התובעת תיק דנן.

כאמור, לאחר הגשת סיכומיה, וכמענה לבקשת ההבהרה מאת בית הדין, התקבלה בקשת התובעת, בה מבקשת להביא את העדים והראיות כדלהלן:

א. שני עדים להוכחת אלימות הנתבע;

ב. עד שיעיד שנתבע "עקץ" אותו בכרטיס האשראי;

ג. מכתב מאת הנתבע המעיד על עצמו שיצר חובות ומשבח את האישה;

ד. שני עדים שיעידו שהתובעת לא בגדה עימם.

ה. העברה בנקאית שביצע הנתבע לצד ג' כשגילה את ה"עוקץ" שביצע הנתבע שהשתמש בכרטיס האשראי שלו ללא הסכמתו.

באשר לעדים המבקשים להוכיח את אלימות הנתבע ואת העובדה כי התובעת לא בגדה עם גבר זר – בית הדין דוחה על הסף את הבקשה להעיד אותם בפני בית הדין, ונפרט.

נזכיר, בהחלטת בית הדין מיום י"ז בטבת תשע"ו (29.12.15) הופנו הצדדים, בהסכמתם, לבדיקת פולגרף, וכך נאמר שם:

הבעל מבקש לשלוח את האישה לבדיקת פולגרף באשר לבגידתה, האישה מסכימה.

שני הצדדים קיבלו בקניין פסיקת הכתובה והרכוש אף בהתאם לתוצאות בדיקת הפולגרף.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ועוד נאמר שם באשר לשאלות שישאלו בבדיקה:

ובכן, בית הדין מפנה את הצדדים למכון פוליגרף גזית – פל ים 2 חיפה
טלפון 04-8642470.

עלות הבדיקה תחול על שני הצדדים.

ואלו השאלות שתישאל האישה:

א. האם קיימת יחסי אישות מלאים עם גבר אחר או גברים אחרים
במהלך הנישואין?

ב. האם קיימת קשר מיני לא מלא, עם גבר אחר או גברים אחרים
במהלך הנישואין?

ג. האם קיימת התכתבויות בעלי אופי מיני עם גבר זר או גברים זרים
במהלך הנישואין?

ד. האם קיימת קשר מיני מסוג כלשהו עם גבר בשם [...]?

ה. האם קיימת קשר מיני מסוג כלשהו עם גבר בשם [...]?

ו. האם אי פעם היכית את בעלך מיוזמתך או נהגת כלפיו בכל אלימות
מכל סוג שהוא ביוזמתך (ולא לשם התגוננות)?

הבעל יישאל:

האם אי פעם היכית את אשתך מיוזמתך או נהגת כלפיה בכל אלימות
מכל סוג שהוא ביוזמתך (ולא לשם התגוננות)?

כך בבדיקת הפוליגרף הקיפה גם את טענת הנתבע לבגידת התובעת וגם את טענות הצדדים
לאלימות הדדית.

כאמור, הנתבע נמצא דובר אמת, והתובעת נמצאה דוברת שקר.

נזכיר, בקשה להבאת ראיות על אי בגידת התובעת כבר הובעה בעבר, ובהחלטת בית הדין
מיום כ"ה באדר ב' תשע"ו (4.4.16) נאמר בין השאר:

נזכיר כאמור, הצדדים קיבלו בקניין שבית הדין יסמוך על תוצאות בדיקת
הפוליגרף, ולא דווקא על העובדה – אם האישה אכן בגדה או לא.
והתוצאות ברורות.

כך, לאור תוצאות הבדיקה, בית הדין לא מוצא כעת מקום לדון בתביעה זו.
אף הבאת הגברים הנטענים, שקרוב לוודאי יטענו כי לא קיימו יחסי אישות
עם התובעת, עדיין לא תהיה בה הוכחה ודאית להכחשת טענות הנתבע.

כך קיימת כבר החלטה חלוטה באשר לבקשה להבאת עדים כדי להוכיח שהאישה לא בגדה
(דחיית הבקשה הנ"ל), ובעיקר בנימוק כי הצדדים קיבלו בקניין שבית הדין יסמוך על תוצאות
בדיקת הפוליגרף, ולא דווקא על העובדה – שהאישה אכן בגדה או שלא. כך לא דווקא סוגיית
הבגידה בפועל היא המשפיעה על תביעת הכתובה, אלא הסכמת הצדדים כי תוצאות הבדיקה
יהיו גורם בהכרעה בתביעה זו. כן נאמר שם שאף הבאת הגברים הנטענים, שקרוב לוודאי יטענו
כי לא קיימו יחסי אישות עם התובעת, עדיין לא תהיה בה הוכחה ודאית להכחשת טענות
הנתבע.

כן ראו האמור בהחלטת בית הדין מיום כ"ה באדר ב' תשע"ו (4.4.16) באשר לכך:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ראשית, בית הדין מעיר כי אין בכל טענות בא כוח האישה כנגד הבעל לשעבר כדי להשיב לאישה את זכאותה, ככל שנסמוך על האמור בבדיקת הפוליגרף שהאישה שקרה בכך שטענה שלא בגדה.

אם כך בית הדין כבר אמר את דברו כי אין לקבל ראיות באשר לאי בגידת התובעת, ולא יהיה להן כל משקל.

כן הדין אף באשר לראיות המתבקשות על ידי התובעת בעניין אלימות הנתבע, שהרי אף בעניין זה נבדקו הצדדים בבדיקת הפוליגרף, ואף בעניין זה התובעת נמצאה דוברת שקר והנתבע נמצא דובר אמת, והצדדים כבר קיבלו עליהם את תוצאות בדיקת הפוליגרף באשר לאלימות בעניין תביעת הכתובה, כאמור לעיל. כך לא האלימות בפועל היא הקובעת באשר לתביעת הכתובה, אלא תוצאות הבדיקה שאותן קיבלו עליהם הצדדים כגורם בהכרעה, והתוצאות ברורות כאמור.

ברם, מעבר לכך, התובעת מבקשת להביא עוד ראיות:

א. עד שיעיד שנתבע "עקץ" אותו בכרטיס האשראי;

ב. מכתב מאת הנתבע המעיד על עצמו שיצר חובות ואף משבח את האישה.

ג. העברה בנקאית שביצע הנתבע לצד ג' כשגילה את ה"עוקץ" שביצע הנתבע שהשתמש בכרטיס האשראי שלו ללא הסכמתו.

ובכן, בית הדין אינו רואה משמעות להוכחות הנ"ל. ונפרט.

עד שיעיד שהנתבע "עקץ" אותו בכרטיס האשראי אינו בעל משמעות באשר לתביעת הכתובה ולהתנהלות שבין הצדדים. כאמור להלן, אף אם עובדה זו נכונה, היא אינה משפיעה על תביעת כתובה המושפעת ממערכת היחסים שבין בעל לאשתו, ולא אחת הבעל נוהג שלא בסדר כלפי חוץ, אך חי עם אשתו כהוגן בתוך הבית, ולעיתים היא אף "זוכה" ליהנות ממעשיו.

אף המכתב מאת הנתבע המעיד על עצמו שיצר חובות ואף משבח את האישה, אין לו משמעות בתביעה זו. בית הדין עיין במכתב הנ"ל (ללא שידוע התאריך שנכתב) שבו כתב הבעל לאשתו כי הוא מצטער על כל מה שעשה לה ולילדים, כתב שאת ההימורים הוא הפסיק כבר לפני חמש שנים, אך "נשאר לו בראש" הקניות, שגרמו להם "מינוס" גדול, וכתב שאת ה"מינוס" הוא יכסה בחודשיים הקרובים, ושהוא מבקש סליחה על הכול. בית הדין לא סבור כי תופעה זו בשעתה (קניות מרובות, והבטחת הבעל כי יכסה את המינוס בבנק בתוך חודשיים), יש לה השפעה מהותית על תביעת הכתובה. בקרב בני זוג, ישנן התנצלויות וסליחות, וכן הבטחות ותיקונים, ואין באמור כדי לסבור ולהסיק כי הבעל הוא זה שגרם בלעדית לפירוק התא המשפחתי.

אף הראיה הנוספת המבוקשת בדמות העברה בנקאית שביצע הנתבע לצד ג' כשגילה את ה"עוקץ" שביצע הנתבע שהשתמש בכרטיס האשראי שלו ללא הסכמתו – בית הדין סבור כי אין לה משמעות בתביעת הכתובה, שהרי, כמצטרף לאמור לעיל, "עקיפה" של הנתבע את צד ג' – אף אם עובדה זו נכונה – אינה משפיעה על תביעת כתובה המושפעת ממערכת היחסים שבין בעל לאשתו. לא אחת הבעל נוהג שלא בסדר כלפי חוץ, אך חי עם אשתו כהוגן בתוך הבית, ולעיתים היא אף "זוכה" ליהנות ממעשיו, וכפי האמור לעיל.

הלכך, בית הדין סבור כי ראיות שאין להם משמעות לגוף פסיקת הכתובה, אין לבזבז זמן על שמיעתן והצגתן.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וראו בעניין דומה מה שכתבו בית הדין הגדול (ערעור, בתיק תשנ"ג/830 מאת הדיינים הגאונים הראשון לציון הרב מרדכי אליהו, הרב א' הורביץ והרב ש' בן שמעון), שבין היתר קבע:

כאשר התברר לבית הדין האזורי כי העדים הינם קרובי משפחה, ומאחר שלפי ההלכה אין בעדים שבקש המערער לשנות מאומה מפסק הדין נשוא הערעור, אם כן מה טעם בהחזרת התיק לבית הדין האזורי, מאחר וגם בית הדין ישמע דבריהם של המעידים לא ישתנה מאומה.

הרי שוודאי אין חובה לקבל עדויות, כאשר ידוע מראש כי הן לא יעלו ולא יורידו בפסיקת הדין, ובנסיבות דנן, בית הדין סבור כי העדויות הנ"ל שהתבקשו, לא יעלו ולא יורידו בתיק, כאמור.

לסיום פרק זה נבהיר:

בא כוח התובעת טוען כי בית הדין הפלה אותו לרעה, כאשר מהנתבע לא היה מצופה שיגלה את ראיותיו טרם הדיון, ואילו ממנו ביקש בית הדין שיגלה ראיותיו מראש.

ובכן, בית הדין מבהיר את המצב. אכן, על פי ההלכה, אין חובה על בעל דין לגלות ראיותיו לצד השני טרם הבאתם בפני בית הדין, כאמור בשולחן ערוך (חושן משפט סימן יג), ולכן בית הדין הבהיר כי הנתבע אינו חייב לגלות ראיותיו לתובעת טרם הדיון.

אולם ביחס לתובעת – לאחר שהודיעה לפתע במסגרת סיכומיה כי היא רוצה לגלות להביא ראיות נוספות, בית הדין, בהחלטתו מיום א' באייר תשע"ח (16.4.18) כתב כי "בתוך 24 שעות (ולא יאוחר מכך) תמציא התובעת את רשימת כל עדיה שהיא מעוניינת להעיד בתיק, כולל מהות עדותם וייחוסם לצדדים". אין הכוונה שבעל דין חייב לגלות ראיותיו מראש, אלא שבית הדין היה חפץ לבחון את הראיות לגופן, את רשימת העדים ואת ייחוסם לצדדים (ולא ביקש את תוכן עדותם), כדי לבחון אם יש ממש בבקשה זו מאת התובעת להבאת עדים עתה, או שמא אינה בקשה כנה, ורק נועדה "למשוך זמן" בתיק, כפי שאכן עולה.

מסקנת ביניים

בית הדין סבור כי רשימת העדים וההוכחות שהתבקשו להצגה על ידי התובעת, הוגשה שלא בכנות. כמתואר לעיל, התובעת לא סברה כי יש בחיקה ראיות נוספות, ידעה כי אין בראיות אלו ממש, וידעה כי הבקשה להצגתן כבר נדחתה על ידי בית הדין בעבר, אלא שניסתה כנראה "לעשות תרגיל" ולהתחכם, כאשר היא מבקשת בעצם מתן פסק דין (ולכן הגישה סיכומיה תחת הכותרת "סיכומים" כולל העמוד המקדים שבו נאמר כי המסמך הוא הגשת סיכומים, כמצוטט), ולאחריו, ככל שפסק הדין לא יתאים לה, היא תלין כי לא הושמעו ראיותיה אף שביקשה במסגרת סיכומיה להציגן וכך תבקש לסתור את פסק הדין אם לא יתאים לה.

אף לגופו של עניין, אין עילה לאפשר לה להצגת ראיותיה כיום, הן מחמת העובדה כי בית הדין כבר דחה בעבר את הבקשה להצגת הראיות, והן מהפן ההלכתי ומהפן המהותי לאחר בחינת הראיות הנטענות לגופן, וכאמור לעיל.

בית הדין סבור כי בקשתה הנוכחית להצגת עדים וראיות, עולה בקנה אחד עם האמור בהלכה בדבר אי' אישור להבאת עדים כאשר הבקשה לכך אינה כנה, וכמפורט לעיל.

למעשה תיק זה מתנהל כבר זמן רב, תיק הכתובה נפתח ביום י"א בכסלו תשע"ו (23.11.15). ואף בהחלטת בית הדין הגדול מיום י"ב במרחשוון תשע"ח (1.11.17) נאמר (סעיף ב במסקנות) כי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

על בית הדין האזורי לקיים דיון בהקדם בתביעת הכתובה ולתת פסיקה בנושא זה, כך שכל ניסיון למשיכת זמן בתיק, אינו במקומו, ובית הדין לא יוכל לאפשר זאת.

משכך, בית הדין לא נעתר לבקשת הנתבעת להצגת ראיות ועדויות חדשות.

עתה יעבור בית הדין למתן פסק דינו בתיק לאור החומר שבתיק וסיכומי הצדדים שהוגשו.

אף בהחלטת בית הדין מיום כ"ז בניסן תשע"ח (12.4.18) נאמר:

ראו החלטת בית הדין מיום כ"ד בניסן תשע"ח (9.4.18), וכך עד לקבלת

תגובת התובעת בית הדין לא יתייחס לסיכומי הצדדים שהוגשו לתיק.

כך כיום, לאחר קבלת תגובת שני הצדדים באשר לראיות שהתבקשו, סלולה הדרך למתן

החלטה בתביעת הכתובה על בסיס הסיכומים שהוגשו לתיק, והיא טובא להלן.

פסיקת הכתובה לגופה

בפנינו תביעת כתובה של האישה.

הצדדים גרושים.

הכתובה בסך 555,000 ש"ח. העתקה הוצג לבית הדין.

שני הצדדים קיבלו בקניין פסיקת כתובה על פי שיקול דעת רחב של בית הדין.

בהחלטת בית הדין הגדול מיום י"ב במרחשוון תשע"ח (1.11.17), התבקש בית הדין דגן

להמשיך את הדיון בתיק זה בתביעת הכתובה, ולתת פסיקה בתביעה, וכאמור שם.

ונזכיר האמור במסגרת החלטת בית הדין מיום ג' בניסן תשע"ח (19.3.18) תחת הכותרת

"סיכומים טרם הכרעה":

בסיומו של הדיון, ביקשו שני הצדדים להגיש סיכומיהם טרם הכרעה, אלא

שבא כוח הנתבע מבקש לסכם בעל פה ובא כוח התובעת מבקש לסכם

בכתב.

למעשה, בית הדין לא אפשר לסכם בעל פה בדיון עצמו.

ובכן, שני הצדדים יגישו סיכומיהם בתביעת הכתובה. סיכומי התובעת יוגשו

בתוך עשרים ואחד יום מהיום (ימי החג בכלל הימים), וסיכומי הנתבע יוגשו

בתוך ארבעה עשר יום לאחר קבלת סיכומי התובעת (בית הדין מניח כי הוא

מעוניין בזמן קצר יותר לתגובתו, ולכן אין סימטריה בין המועדים להגשה).

בנסיבות תיק זה המתארך זמן מה, כולל העיקול המקשה על הנתבע לטענתו,

לא יהיה ניתן להאריך בשום פנים את העת שהוקצבה להגשת סיכומי

הצדדים, אלא אם תוגש בקשה מוסכמת לכך.

הסיכומים לא יעלו על ארבעה עמודים בגודל אות וגופן המקובל.

לאחר קבלת סיכומי הצדדים, בית הדין ישקול הכרעתו בתביעת הכתובה.

סיכומים

ואכן הוגשו סיכומי שני הצדדים.

ואלו תמצית טענות התובעת האמורות בסיכומיה והנוגעות לעצם התביעה:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

א. בית הדין מנע מהתובעת קבלת החומר הבסיסי הגולמי שנדרש לצורך בדיקת תקינות הבדיקה.

ב. התובעת מציינת קשיים האמורים בחוות הדעת שנערכה לתובעת על ידי מומחה דידקטי.

ג. כן מציינת את הנחיות איגוד בודקי הפוליגרף וכללי האתיקה שלהם בטענה שהבודק לא בחן את הנתבעת בהתאם להם.

ד. העובדה כי בית הדין מנע את השאלות ואי הצגת החומר של הבודק פגעו קשות בזכויותיה הדיוניות של התובעת.

ה. כן טוענת כי הבודק חרג מכללי האתיקה בכך שבדק את שני הצדדים, מפרטת באשר לכך וטוענת כי הסכמת הצדדים להיבדק – אין בה הסכמה לבדיקה אצל אותו בודק.

ו. הבדיקות בוצעו במועדים שונים וממצאי הבדיקות הובאו באותה חוות דעת ללא הפרדה בין הבדיקות.

ז. הבודק ערכב בין שני הנושאים הנבדקים.

ח. נוסח השאלות לא תאם את מצבה הקוגניטיבי של התובעת. מפרטת.

ט. התובעת מציינת לחוות דעת אלטרנטיבית של מכון פוליגרף אחר מטעמה.

י. הנתבע לא הציג ראיה לבגידת התובעת.

יא. התובעת טוענת כלפי בית הדין שאינו מאפשר לה להביא ראיותיה.

יב. לסיום היא מציינת כי הנתבעת מבקש לנקות את שמה, וזאת לצורך קבלת המגיע לה על פי דין מהנתבע.

ואלו תמצית טענות הנתבעת האמורות בסיכומיו והנוגעות לעצם התביעה:

א. האישה קיבלה על עצמה את תוצאות בדיקת הפוליגרף והסכימו שיהיו תשתית ונדבך לתביעת הכתובה.

ב. בית דין קמא כבר אמר את דברו בשאלת הכתובה לא התבסס בהכרח על הבגידה אלא על קבלת הצדדים את תוצאות הפוליגרף.

ג. יש לדחות את הטענות באשר לאי כשירות התובעת לבדיקת הפוליגרף. מפרט שם.

ד. האבחון על התובעת שהוצג בפני בית הדין הוא מלפני שנים רבות, כדי לקבל הקלות בלימודים.

ה. בודק הפוליגרף השיב לכל השאלות שעל אודותן נשאל. מפרט.

עד כאן מתוך סיכומי שני הצדדים.

ובכן, טרם הכרעה נזכיר תיאור ההליכים בתיק מתוך ציטוט מהאמור בהחלטות קודמות שבתיק.

השתלשלות העניינים בתיק

ראשית נזכיר החלטות קודמות בתיק.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתחילה נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום י"ז בטבת תשע"ו (29.12.15):

שני הצדדים מסכימים כי הם יתגרשו לאלתר, כאשר הכתובה תידון ותוכרע לאחר הגט.

הכתובה בסך 555,000 ש"ח. העתקה הוצג לבית הדין.

הצדדים פרודים כמה חודשים.

שני הצדדים קיבלו בקניין פסיקת כתובה על פי שיקול דעת רחב של בית הדין.

ובכן, בית הדין מאשר את הסכמת הצדדים להתגרש.

יש לפתוח תיק לסידור גט.

יש לקבוע דיון לתביעת הכתובה כבר עתה. הדיון יתקיים לאחר סידור הגט, וההכרעה תהיה על פי שיקול דעת בית הדין.

וראה להלן באשר לבדיקת פולגרף, שאף תוצאותיה יהוו תשתית ונדבך בדיון שיתקיים בסוגית הכתובה.

[...]

בדיקת פולגרף

הבעל טוען כי האישה בגדה במהלך הנישואין והאישה מכחישה.

הבעל מבקש לשלוח את האישה לבדיקת פולגרף באשר לבגידתה, האישה מסכימה.

שני הצדדים קיבלו בקניין פסיקת הכתובה והרכוש אף בהתאם לתוצאות בדיקת הפולגרף.

טוען בא כוח הבעל: בשנות הנישואין האישה ניהלה הרבה מגעים מיניים פיזיים ווירטואליים עם אחרים. גם עם גברים בשם [...] כן אנשים נוספים. יש לנסח שאלות רחבות: האם בזמן מערכת הנישואין ניהלה מגע מיני או התכתבויות מיניות וירטואליות. כן לשאול על אלימות שנקטה כלפי הבעל והילדים.

מגיבה באת כוח האישה: לא היה מגע מיני פיזי. לגבי וירטואלי – לא יודעת מה זה. לא היו שיחות ארוטיות. לא הייתה אלימות של האישה אלא רק אלימות של הבעל, ולפעמים היא הדפה אותו ממנה כהתגוננות.

למעשה לשאלות אלו ישנה בעיקר השלכה לתביעת הכתובה, ברם ייתכן אף לתיק הרכוש במצב כזה או אחר.

ובכן, בית הדין מפנה את הצדדים למכון פולגרף גזית – פל ים 2 חיפה טלפון 8642470-04.

עלות הבדיקה תחול על שני הצדדים.

ואלו השאלות שתישאל האישה:

א. האם קיימת יחסי אישות מלאים עם גבר אחר או גברים אחרים במהלך הנישואין?

ב. האם קיימת קשר מיני לא מלא, עם גבר אחר או גברים אחרים במהלך הנישואין?

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ג. האם קיימת התכתבויות בעלי אופי מיני עם גבר זר או גברים זרים במהלך הנישואין?

ד. האם קיימת קשר מיני מסוג כלשהו עם גבר בשם [...]?

ה. האם קיימת קשר מיני מסוג כלשהו עם גבר בשם [...]?

ו. האם אי פעם היכית את בעלך מיוזמתך או נהגת כלפיו בכל אלימות מכל סוג שהוא ביוזמתך (ולא לשם התגוננות)?

הבעל יישאל:

האם אי פעם היכית את אשתך מיוזמתך או נהגת כלפיה בכל אלימות מכל סוג שהוא ביוזמתך (ולא לשם התגוננות)?

הצדדים יפנו למכון הבדיקה לאלתר.

תוצאות הבדיקה יוגשו לבית הדין בתוך 45 יום על ידי מכון הבדיקה גזית.

כן נזכיר את האמור בהחלטת בית הדין מיום כ"ה באדר ב' תשע"ו (4.4.16):

בתוצאות בדיקת הפוליגרף מיום ה' באדר ב' תשע"ו (15.3.16) נאמר כי האישה לא דוברת אמת בשאלות שנשאלו, והבעל כן.

בפתח הדיון מצהירים שני הצדדים כי המועד הקובע לאיזון זכויות יהיה ביום י"ב בחשון תשע"ח (1.11.17).

לא התקבל עדיין דו"ח שמאי ואקטואר.

טוען בא כוח האישה (=צ"ל הבעל): הצדדים גרושים, לא נשאר כלום, ישנן פסיקות בית המשפט, חרף הפיחות בשכרו של הבעל לא תבענו עדיין הפחתת מזונות. נקבעו מזונות בסך 3600 ש"ח. ישנה תביעה למדור ספציפי, אך היא כבר לא רלוונטית. ביקשנו בדיקת פוליגרף. האישה הכחישה בגידתה, טענה להכאות, התלוננה במשטרה על הכאות הבעל, הוא פוגש ילדיו בליווי מחשש אלימות, כשנוח לה היא נותנת לו את הילדים בלא ליווי. אבקש פירוק שיתוף. יש לנו קונה. בסך 880,000 ש"ח. יש אקטואר בתמונה. אין מקום לתביעת כתובה לאור בדיקת הפוליגרף. התביעה שקרית. היא נמנעה מלבצע את הבדיקה בתחילה. יש לדחות את התביעה. יש לבצע איזון לא שוויוני, לאור התנהלות האישה. לפי 8 (2). אוכל לתבוע תביעת נזיקת, אך אבקש למנוע זאת באיזון לא שוויוני.

מגיב בא כוח האישה: האישה עומדת על כתובתה. בדיקת הפוליגרף לא משקפת את האמת, נוכיח מכתב ידו של הבעל שהגרסה שלו היא שקר. הבעל מודה בכתביו שהוא הימר ואיבד ממון, כן מתנצל שהוא מירר לה את החיים, כן עדים שראו שהבעל אלים מול הילד. לאישה יש רק חלק בבית הבית שווה 830,000 ש"ח כשהמשכנתא 460,000 ש"ח, כך שהחלק של כל אחד קטן. אין להוציא בשל כך אישה מהבית. יש להמתין למפה הכלכלית הכוללת. חוות דעת שמאי ואקטואר. הבעל מצהיר ששכרו ירד וממילא הוא לא יוכל לשלם מדור. נבקש להורות למומחי הפוליגרף להביא את החומר של הבודק, האם הנבדק יכול לעמוד בדיקת פוליגרף. יש להביא לעדות את הגברים שטענן שהיא בגדה איתם. האישה לא מתאימה לבדיקת פוליגרף.

עד כאן תמצית עיקרי טענות הצדדים ההדדיות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ראשית, בית הדין מעיר כי אין בכל טענות בא כוח האישה נגד הבעל לשעבר כדי להשיב לאישה את זכאותה, ככל שנסמוך על האמור בבדיקת הפוליגרף שהאישה שקרה בכך שטענה שלא בגדה.

בית הדין לא יעסוק בשלב זה בתביעת הכתובה. זאת לאור תוצאות בדיקת הפוליגרף ולאור הקניין שקיבלו הצדדים.

נזכיר, בהחלטת בית הדין מיום י"ז בכסלו תשע"ו (29.11.15) נאמר בין השאר:

[...]

נזכיר כאמור, הצדדים קיבלו בקניין שבית הדין יסמוך על תוצאות בדיקת הפוליגרף, ולא דווקא על העובדה – האם האישה אכן בגדה או לא. והתוצאות ברורות.

כך, לאור תוצאות הבדיקה, בית הדין לא מוצא כעת מקום לדון בתביעה זו. אף הבאת הגברים הנטענים, שקרוב לוודאי יטענו כי לא קיימו יחסי אישות עם התובעת, עדיין לא יהיה בה הוכחה ודאית להכחשת טענות הנתבע. כך שבשלב זה, אף לאור טענות בא כוח התובעת, בית הדין לא מוצא את הראיה הפוזיטיבית לכך שהאישה לא בגדה בבעלה.

לאור כל האמור, בית הדין ימתין לקבלת התמונה הכלכלית, כולל תוצאות בדיקת השמאי והאקטואר, ולאחר קבלת החומרים, הצדדים ינהלו משא ומתן באשר לחלוקה מכובדת של הרכוש בין שניהם.

המשא ומתן ינוהל בתוך שלושים יום לאחר קבלת החומר של המומחה האחרון, והצדדים ידווחו בתום התקופה.

במידה ולא תושג אז הסכמה, בית הדין ישקול המשך צעדיו בתיק.

הצדדים ידווחו לאלתר לאקטואר על המועד המוסכם ליום הקרע, כאמור לעיל.

וראו האמור בהחלטת בית הדין מיום ב' באייר תשע"ו (10.5.16) באשר לבקשת התובעת בעניין בדיקת הפוליגרף והכתובה:

בהמשך להחלטת בית הדין מיום כ"ה באדר ב' תשע"ו (4.4.16), בית הדין לא רואה משמעות בטענות האמורות בבקשה זו, כאשר הצדדים הסכימו כי בית הדין יסמוך על תוצאות הבדיקה ולא הלינו מראש על כך כאמור בבקשה זו.

כאמור, בהחלטת בית הדין הגדול מיום י"ב בחשוון תשע"ח (1.11.17) בית הדין דגן התבקש להמשיך הדיון בתיק זה בתביעת הכתובה, ולתת פסיקה בתביעה, וכאמור שם.

ואכן נקבע דיון בנוכחות בודק הפוליגרף, בשל בקשת התובעת לחקירתו.

ונזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום כ"ו בכסלו תשע"ח (14.12.17):

תגובת בא כוח הנתבע.

נעתר למבוקש בסעיף 1.3 בלבד.

ברם, בודק הפוליגרף יביא עמו את כל הומר הרלוונטי, ובית הדין ישקול בדיון האם יש מקום לחשיפת החומרים.

עלות עדות הבודק תחול על התובעת-המבקשת.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לא נעתר לבקשה לחשיפת חומרי הראיות של התובע, שהרי אין לכך מקום בהלכה ובתקנות הדיון.

כן נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום כ' בטבת תשע"ח (7.1.18):

כיום, הופיעו הצדדים ובאי כוחם, אך בודק הפוליגרף לא הופיע.

טוען בא כוח התובעת: אין לי מה לומר מעבר למומחה. יש לי שתי סדרות של שאלות למומחה. יש לנו גם עדי ראיה שתלויים במומחה שיגיע.

טוען בא כוח הנתבע: יש החלטה מיום כ"ב באדר תשע"ז (20.3.17) שם נאמר שבית הדין כבר אמר דברו באשר לכך. היה ערעור, ובית הדין הגדול כתב שיש להוציא החלטה סופית. שני הצדדים נמצאו דוברי אמת, ובדרך כלל לא נסתרים בדיקות פוליגרף, ולכן אני מבקש הוצאות משפט לדוגמה.

מגיב בא כוח התובעת: בדיקת פוליגרף זו היא פסולה ובוצעה שלא על פי כללי איגוד הפוליגרף בישראל. נבקש רק לחקור אותו.

ובכן, בית הדין בדק במערכת המחשוב ומצא כי זימון נציג מכון הפוליגרף לדיון נשלח כבר ביום כ"ו בכסלו תשע"ח (14.12.17), ברם, חרף הזימון, לא הופיע כל נציג מטעם החברה לדיון.

בית הדין מתקשה לקבל התנהלות זו, הפוגעת בעיקר בצדדים ובבאי כוחם, אשר התייצבו לדיון ההוכחות, ולא זכו לממשו, בשל אי הופעת העד שהוזמן, נציג חברת בדיקת הפוליגרף.

לאור האמור, ייקבע מועד הוכחות נוסף, אליו יוזמן בשנית נציג חברת הפוליגרף. במידה ולא יופיע לדיון הבא, בית הדין ישקול זימונו על ידי משטרת ישראל.

כמו כן, חברת הפוליגרף גזית יבהירו לבית הדין בתוך עשרה ימים את סיבת אי הופעתם לדיון ההוכחות שנקבע.

ואכן נקבע מועד דיון נוסף, וכך נאמר בהחלטת בית הדין מיום ג' בניסן תשע"ח (19.3.18) לאור הדיון הנ"ל שהתקיים:

לדיון היום הופיעו הצדדים ובאי כוחם, וכן בודק הפוליגרף, מר מ'.

כיום, טוען ב"כ הנתבע כי חלה התפתחות דרמטית בתיק מאז הדיון האחרון. בית הדין מאפשר לו להציגה, וכך טוען: בית הדין כבר נתן החלטות רבות בתיק, והוגשו ערעורים, ולאחרונה מונה כונס לתיק, והיה סיכול של המכירה כדי לגרום לאיש לאבד צלם אנוש ויכולת כלכלית, כולל עיקול, האישה קנתה את הדירה בזול, היה עיקול בבית משפט, והאישה הגישה ערעור. יש החלטה מבית הדין הגדול מיום י' באדר תשע"ח (25.2.18) לאשר את העיקול. לכן נבקש פסק דין בהול.

כן מלין על החלטות בית הדין באשר לרכישת הדירה על ידי האישה ודורש הוצאות, ובית הדין הסביר לו כי ההליכים נעשו על פי החלטות בית הדין, ואין לו להלין על הצד השני באשר לכך.

בשלב זה הוכנס המומחה בודק הפוליגרף מר מ' לאולם בית הדין.

למעשה, ב"כ התובעת מבקש לחקור אותו על אודות תוצאות הבדיקה שהגיש מיום ה' באדר ב' תשע"ו (15.3.16).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

חוקר בא כוח התובעת את בודק הפוליגרף, ואלו תשובותיו לו: משרד גזית כולל 7 בודקים ואני חבר באיגוד הפוליגרף. לפי כללי האתיקה, סעיף 19, אין לבצע בדיקה שהיא נוגדת אינטרסים. אני ביצעתי את הבדיקה לשניהם.

בית הדין הבהיר כבר בשלב זה כי הוא ששולח למכון הבדיקה, ואינו מבקש כי שני בודקים שונים יבדקו את שני הצדדים, ואדרבה, בית הדין מעדיף כי אותו בודק, שבודק באותה שיטה את שני הצדדים ואת כל לקוחותיו, הוא שיבדוק את שני הצדדים, למניעת טענה כי כל לקוח נבדק בשיטה אחרת. כך היה תמיד מקובל, וכך כל הבדיקות שאליהן שולח בית הדין מבוצעות לשני הצדדים על ידי אותו בודק. בית הדין העיר בדיון כי אינו רואה בכך בעיה מקצועית.

ברם, בית הדין מאפשר לבא כוח התובעת להציג החיסרון שבכך, ככל שרואה בכך בעיה מקצועית (ולא אפשר לו להעלות טיעונים אקדמיים באשר לכך או טענות השייכות לתקנון האתיקה של איגוד בודקי הפוליגרף).

טוען בא כוח התובעת: יש בכך פגם מקצועי, כי בודק שביצע בדיקה לאחד מהצדדים בבדיקה ספציפית על סוגיה עובדתית, בבואו לבצע בדיקה לאחר, כבר אז דעתו מוטית נוכח תוצאות הבדיקה הראשונה.

מגיב בודק הפוליגרף: זו בדיקה דו צדדית, וכך מקובל, אותו בודק פוליגרף בודק את שני המקרים כי יש לו את כל האינפורמציה. הבודק הוא אובייקטיבי ואין לו כל אינטרס לכל צד. אף שיטת העבודה שלנו היא שמעבירים את הבדיקה לבודק נוסף, כן בדיקה אחת מתקפת את רעותה. כך אנו נוהגים וכך גם מקובל גם מול בתי המשפט וחברות הביטוח, שבודק אחד בודק את שני הצדדים.

בא כוח התובעת רצה לשאול עוד שאלת בפן האתי הנ"ל, אך בית הדין חש כי הדיון הוא תיאורטי, ולכן מיקד את הדיון בשאלה האם נראה לבא כוח התובעת בעיה בכך בפן המקצועי, ולאחר העלאת הטענה בפן המקצועי (ולא התיאורטי) בית הדין ביקש את תגובת הבודק לכך, ובכך הסתפק, ולא אפשר העלאת טענות שאלת נוספות שאינן בפן המקצועי.

וממשיך וחוקר בא כוח התובעת את חוק הפוליגרף, ואלו תשובותיו: אני יודע שיש לבדוק את מצבו של הנבדק טרם הבדיקה. ואין ספק שזה נעשה, כולל מצבו הקוגניטיבי והנפשי של הנבדק. גם במקרים אלו, נעשתה בדיקה מקדימה שהיא באה לכוון לנקודה הזו ובודקת את התגובות הפיזיולוגיות והנפשיות. קשה לענות על השאלה באשר לנתונים מוקדמים, אך היו לי גם נבדקים ונבדקות שלא היו כשירים, ובחלקם דחינו את הבדיקה ובחלק קבענו שלא ניתן לבדוק.

בא כוח התובעת מקריא בעיות וליקויים רפואיים באשר לתובעת, ושואל את המומחה מה דעתו באשר לנתון זה. הבוקר משיב: זו שאלה היפותטית, יש לי שאלון רפואי שערכתי לאישה טרם הבדיקה על פי כללי האתיקה, ויש שם תשובות, ולאור התחקור הרפואי, לא עלתה כל בעיה שעלולה להשפיע על הבדיקה.

מציג בא כוח התובעת חוות דעת משנת 2002, שם נאמר שלאישה יש בעיה בעיבוד נתונים, הבנת הנקרא, גמגום, הבחנה בין עיקר לטפל, מתקשה להסיק מסקנות, ירידה בקשב בהאזנה, ועוד ליקויים כאמור שם, והציון על הרף הנמוך.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בא כוח הנתבע מתנגד לשאלה, טוען שזו חוות דעת פסולה, טוען שיש להביא את עורך חוות הדעת, וכן טוען שזה כדי להשיג פטור והארכות במבחנים. כן מוסיף שהאישה נתנה הסכמה לבדיקה.

למעשה, בית הדין עיין בבדיקה זו. זו בבדיקה של התובעת בבית הספר מקיף עירוני נהריה בהיותה צעירה לפני שנים רבות, כאשר לביצוע מבחנים לחטיבה עליונה, זו פניה של המשפחה לארגון המכונה ניצן, ושם מצוינים הליקויים שהוזכרו לעיל. ייתכן שיש ממש בטענות בא כוח הנתבע כי התובעת רצתה הקלות במבחנים וכדומה, ולכן בקשה חוות דעת זו. אך נראה שאף בלא זה, אין לפסול את הבדיקה בגין חוות דעת זו, וראו עוד האמור להלן, כולל התיאורים שהציג בודק הפוליגרף כאשר לבחינת כשירותה של הנבדקת להליך הבדיקה ושיתוף הנבדקת בניסוח שאלות הבדיקה תוך שמיצת גרסתה המוקדמת. נציין כי אף ברמת השטח, בית הדין לא התרשם עד היום מהתובעת בכל הדיונים שהתקיימו, כי קיימת אצלה איזו בעיה בהבנה או בתגובה.

מגיב בא כוח התובעת: לא הגשנו חו"ד לצורך ההליך, אלא ראייה אותנטית זמן רב לפני הנישואין. ייתכן שהאישה שכחה לציין בפני הבודק את הליקויים הנ"ל.

הבודק משיב לשאלת בית הדין: טרם ביצוע הבדיקה עשינו בדיקה כאמור, לבדוק את יכולת הנבדקת להבחין בין אמת לשקר, ושנית, לא בדקנו דברים מורכבים, אלא רק אם קיימה יחסי אישות עם אדם. בדיקת הפוליגרף נועדה בין השאר לבדוק את רמת התגובה, והתגובות של התובעת היו מדויקות ענייניות וברורות, ולא זיהיתי שום בעיה.

בית הדין לא אפשר לבא כוח התובעת לשאול שאלה היפותטית נוספת.

וממשיך ומשיב בודק הפוליגרף לשאלות בא כוח התובעת: יש רלוונטיות למידת יכולת הריכוז והקשב של הנבדק, וזה מאוד רלוונטי. יש מספר שיטות בבדיקה, ושיטת בבדיקה שלנו אכן נדרש קשב, זו בבדיקה ספציפית. אכן יש לפצל את הבדיקה כשיש הרבה שאלות, בודקים רמה עובדתית של האירוע, ובית הדין הגיש שאלות וכרך אותם יחד, ובתוכם היו שתי שאלות, אישות ואלימות במשפחה, בבדיקה אחת שמחולקת לשתי סדרות. ואני בדקתי אישות בנפרד, כדי שהנבדק יהיה ממוקד, ובחלק השני בסדרה השנייה בדקתי רק את נושא האלימות. פרוטוקול מרין זו עבודת מחקר, ועל בסיס המסקנות נלקחו חלקים ממנו להמלצות לתקפות הבדיקות, וזה לא "ראה וקדש". ואכן עשינו בשתי בדיקות נפרדות. שאלתי ארבע שאלות באישות ושתי שאלות באלימות. שתי סדרות נפרדות בוצעו. חלוקה נושאת. הבדיקות בוצעו באותה פגישה. כך מבצעים תמיד, באותו מועד, ויש לכך סיבה מקצועית, אורך הבדיקה של כל השאלות הסדרה השנייה הוא שתיים-עשרה דקות, הבדיקה הראשונה היא בת עשרים ושתיים דקות. באמצע בדקתי איך היא מרגישה, לפעמים עושים הפסקה לריענון, אם צריך, במקרה שלה שאלתי אותה באשר לכך, היא הייתה ערנית, ולא היה צורך בהפסקה. גם לבתי המשפט אנו עושים את שתי הסדרות באותו מועד. אני עשיתי כבר אלפי בדיקות כך.

ונשאל הבודק באשר לנוסח השאלות, ואלו תשובותיו: אני יכול לפנות לבית הדין אם השאלה לא מתאימה לי, אך רק כאשר הנוסח שונה מהותית מהנוסח של בית הדין. וידאתי אתה את המשמעות של קשר מיני. בניית השאלה מורכבת משלוש: בקשת בית המשפט, שיחה מקדימה עם הנבדקת

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ושמיעת גרסתה, ואני משתמש במונחים שהנבדקת מעלה בפני במהלך התחקור. אני מוודא שהשאלה מובנת לה עד תום מתחילתה ועד סופה. היא ספרה לי שחודש לפני הם התגרשו, ולכן מופיע בנוסח "בעלה לשעבר". לפני הבדיקה, אני עושה עם כל אחד שלושה מעברים, ראשית שומע את גרסת הנבדקת על המונח הזה, ושואל אותה שאלות הבהרה, מדפיס את השאלה במחשב, ונותן לה לקרוא את השאלות, והיא חותמת שהיא הבינה את השאלה. אנו עוברים שלוש פעמים על אותה שאלה. לאחר בדיקת התגובות, ולפני הבדיקה, אני פונה לנבדק ושואל אותו האם יש לו משהו להוסיף באשר לנוסח או שאלה שלא מובנת לו. הנוסח הנשאל הוא לטובתה, אני עושה חוץ נוסף "חוץ מבעלך" כי יש יחסי אישות בנישואין, ויש כאלה שחושבים על הבעל, לכן הוספתי חציצה זו בשאלה.

וממשיך ומשיב החוקר: באשר לשאלה השנייה, היא שאלה מציינת, וקבלת מסרון ושליחת מסרון, הסוגרים הם בשל הרחבת השאלה. אם האישה קיבלה מגבר הודעה בעלת אופי מיני, היא הייתה צריכה לומר זאת, והיינו מחריגים זאת. אף שאלה זו הראיתי לה מראש, היא אמרה שבחיים לא היה לה כל מסרון בעל אופי מיני, וזו הייתה השאלה. בהליך פוליגרף לא מתועדת כל מילה בפרוטוקול. זה אף מופיע בהערות הבדיקה בניסוח שלי. הבדיקה לא צולמה בווידאו ואין צורך לכך. לא נכתבת בבדיקת פוליגרף כל מילה שנאמרת, ורק את כל הדברים הרלוונטיים. מכון גזית לא מתעדים בדיקות פוליגרף בווידאו. בתל אביב אנו מתעדים, אך בחיפה לא מתעדים כי המשרד יותר זמני. יש את תיעוד הבדוק שהוא אובייקטיבי.

וממשיך ומשיב הבדוק לשאלות בא כוח התובעת: שאלתי על שני גברים שונים והשאלות בנוסח שונה, בית הדין כרך את שניהם יחד.

בית הדין הבהיר כי הוא לא כרך את שני הגברים הנטענים יחד בשאלותיו שניסח.

וממשיך ומשיב הבדוק: שאלתי את השאלות באופן שונה, והוא לא פוגע במהות, ואני נשען על המילים שהנבדקת מוסרת, אין הבדל מהותי בין השאלות. יש לי בתיק תיעוד מהלך הבדיקה.

וממשיך ומשיב: באשר לשאלת ההכאה, בית הדין הבדיל בין התגוננות לבין הכאה, ושוחחתי ארוכות עם האישה על כך, והיא אף ספרה לי על אירוע אלים אחד בינה לבין הבעל ושהיא החזיקה לו את היד במסגרת התגוננות, ולכן כך נוסחה השאלה.

נשאל הבדוק על אודות התיעוד, והוא משיב: יש לי תיעוד כתוב על כל הבדיקה. אנו לא נותנים חומר כזה בדרך כלל, הדו"ח משקף את הבדיקה ואני מחויב לדו"ח שאני חתום עליו. לא מגישים לציבור הנבדקים חומר כזה, בית המשפט לא אישר בעבר להציג חומר כזה לבעל דין.

בשלב זה מבקש בא כוח התובעת להציג חוות דעת נגדית מאת ג', חוקר מטעמו לבדיקת הפוליגרף, כדי להפנות ממנה שאלות לבדוק מר מ', ברם, בית הדין מבהיר כי בית הדין לא מקבל חוות דעת פרטית לתיק, וכל שכן שאותו מומחה לא התבקש על ידי בית הדין להביע דעתו בתיק, שהרי חוות דעת פרטיות ניתן להגיש לכל כוון, ואין למערכת משפטית לקבל כאלו מבעל דין המחליט להגישה באופן פרטי וללא מינוי בית הדין או ללא בקשתו. תמצית האמור לעיל הובהר לבא כוח התובעת בדיון.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בא כוח הנתבע מבקש להציג שאלה אחת למומחה, ושואל שאלה אחת את המומחה: האם יש חובה חוקית לתעד בוידאו.

בא כוח התובעת מתנגד לשאלה כי הבודק לא עורך דין ולא יודע בכך.

למעשה בית הדין מתיר לבודק להשיב האם ידוע לו שיש חובה חוקית לתעד, והוא משיב: לא ידוע לי שיש חובה חוקית או נוהג לתעד בוידאו, ובמשרד בתל אביב אנו עושים 'למהדרין'.

עד כאן עיקרי טענות הצדדים והמומחה במהלך חקירתו, בעיקר על ידי בא כוח התובעת.

למעשה, בשלב זה, בית הדין מתרשם ממקצועיותו של בודק הפוליגרף, מ'מ', ובקווים כללים נוכל לומר שלא מצאנו כל פגם בהתנהלותו המקצועית והמקובלת. הבודק מ'מ', הוא בוגר שירות הביטחון ומשרד ראש הממשלה, וחבר באיגוד הפוליגרף הבריטי, אירופי, חבר באיגוד הפוליגרף האמריקאי וחבר באיגוד הפוליגרף בישראל. בדו"ח המפורט שלו מיום ה' באדר ב' תשע"ו (15.3.16) ציין כי השאלות שהוצגו לתובעת נוסחו בהסכמת הנבדקת ובלשונה ועל סמך הגרסה שמסרה. כן נשאלו השאלות בשתי סדרות שונות, כמתואר בדו"ח הנ"ל. כן מובאות בסעיף 8 הערות הבודק אשר במסגרתן מציין את חומר הרקע לבדיקה, הכולל את האמור מפי הנבדקת, כן מפרט גרסתה באשר לטענות שעלו ושהן נשוא הבדיקה. כן ציין בסיומו של הדו"ח כי חוות דעתו היא במקום עדות בבית משפט, והוא מצהיר שידוע לו היטב הוראת החוק הפלילי, וחוות דעתו היא כדין עדות בשבועה. כך שאף לאחר שמיצת הטענות שעלו נגד עדותו, ולאחר שמיצת תשובותיו לבית הדין, בשלב זה התרשמות בית הדין היא שלא נמצא פגם בהתנהלותו המקצועית המקובלת.

ברם במסגרת סיכומיהם יוכלו הצדדים להעלות טענותיהם המסכמות אף באשר לכך, ובית הדין יאמר את מסקנתו הסופית לאחר מכן במסגרת פסק דינו.

באשר לדרישת בא כוח התובעת לחשיפת הפרוטוקולים שכתב לעצמו בודק הפוליגרף מ'מ', בית הדין דוחה דרישה זו. מכון הבדיקה הנ"ל נבחר על ידי בית הדין כמומחה להיות ידו הארוכה של בית הדין, ובית הדין סומך על יושרו, אמינותו ועל המקצועיות של מכון זה. הלכך לא ייתן לחשוף חומרים פרטיים שכותב הבודק, בעיקר לעצמו, ואין נהוג להמציאם לצדדים, רק משום החשש של בא כוח התובעת כי בחומרים אלו מצויים פרטים העשויים לטענתו לפגום באמינות הבדיקה. בית הדין לא מצא עד כה חשד לכך שהבדיקה נערכה באופן לא ראוי, ולכן לא יאפשר הצגת חומרים נוספים השייכים לעצם הבדיקה, מעבר לחומר הרשמי שהועבר לצדדים לאור הבדיקה, שאף הוא מפורט מספיק, ובהתאם למקובל.

ועוד נאמר שם תחת הכותרת "סיכומים טרם הכרעה":

בסיומו של הדיון, בקשו שני הצדדים להגיש סיכומיהם טרם הכרעה, אלא שבא כוח הנתבע מבקש לסכם בעל פה ובא כוח התובעת מבקש לסכם בכתב.

למעשה, בית הדין לא אפשר לסכם בעל פה בדיון עצמו.

ובכן, שני הצדדים יגישו סיכומיהם בתביעת הכתובה. סיכומי התובעת יוגשו בתוך עשרים ואחד יום מהיום (ימי החג ככלל הימים), וסיכומי הנתבע יוגשו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתוך ארבעה עשר יום לאחר קבלת סיכומי התובעת (בית הדין מניח כי הוא מעוניין בזמן קצר יותר לתגובתו, ולכן אין סימטריה בין המועדים להגשה).
בנסיבות תיק זה המתארך זמן מה, כולל העיקול המקשה על הנתבע לטענתו, לא יהיה ניתן להאריך בשום פנים את העת שהוקצבה להגשת סיכומי הצדדים, אלא אם תוגש בקשה מוסכמת לכך.
הסיכומים לא יעלו על ארבעה עמודים בגודל אות וגופן המקובל.
לאחר קבלת סיכומי הצדדים, בית הדין ישקול הכרעתו בתביעת הכתובה.
ואכן התקבלו סיכומי שני הצדדים כאמור.

דיון והכרעה

בית הדין עיין בחומרים שבתיק והוא סבור כי אין לחייב את בעל בדמי כתובת אשתו.
ונבאר.

הגורמים העיקריים המשפיעים על פסיקת הכתובה בתיק דנן

תיק זו שונה מתיקי כתובה אחרים, בעיקר בשני הבדלים עיקריים:

א. שני הצדדים קיבלו בקניין פסיקת הכתובה והרכוש אף בהתאם לתוצאות בדיקת הפולגרף.

ב. שני הצדדים קיבלו בקניין פסיקת כתובה על פי שיקול דעת רחב של בית הדין.
משמעות הדברים היא כפולה:

א. לבדיקת הפולגרף של הצדדים תהיה משמעות בפסיקה, אך בית הדין יהיה פתוח לשמוע ראיות וטענות נוספות מלבד בדיקה זו.

ב. קיבלנו הסמכה מאת שני הצדדים, בקניין, כי לא הסך הנקוב בכתובה הוא זה שיחייב בפסיקת הכתובה, אלא בית הדין, על פי שיקול דעתו, הוא שיחליט אם הנתבע חייב בכתובת אשתו, ואם יחליט שכן, הוא שיחליט מהו סך החיוב, על פי שיקול דעתו.

בהקשר לשני הגורמים הנ"ל, נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום י"ז בטבת תשע"ו (29.12.15):

שני הצדדים מסכימים כי הם יתגרשו לאלתר, כאשר הכתובה תידון ותוכרע לאחר הגט.

הכתובה בסך 555,000 ש"ח. העתקה הוצג לבית הדין.

הצדדים פרודים כמה חודשים.

שני הצדדים קיבלו בקניין פסיקת כתובה על פי שיקול דעת רחב של בית הדין.

ובכן, בית הדין מאשר את הסכמת הצדדים להתגרש.

יש לפתוח תיק לסידור גט.

יש לקבוע דיון לתביעת הכתובה כבר עתה. הדיון יתקיים לאחר סידור הגט, וההכרעה תהיה על פי שיקול דעת בית הדין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וראה להלן באשר לבדיקת פוליגרף, שאף תוצאותיה יהיו תשתית ונדבך בדיון שיתקיים בסוגית הכתובה.

[...]

הבעל טוען כי האישה בגדה במהלך הנישואין והאישה מכחישה. הבעל מבקש לשלוח את האישה לבדיקת פוליגרף באשר לבגידתה, האישה מסכימה.

שני הצדדים קיבלו בקניין פסיקת הכתובה והרכוש אף בהתאם לתוצאות בדיקת הפוליגרף.

טוען בא כוח הבעל: בשנות הנישואין האישה ניהלה הרבה מגעים מיניים פיזיים ווירטואליים עם אחרים. גם עם גברים בשם [...] כן אנשים נוספים. יש לנסח שאלות רחבות האם בזמן מערכת הנישואין ניהלה מגע מיני או התכתבויות מיניות וירטואליות. כן לשאול על אלימות שנקטה כלפי הבעל והילדים.

מגיבה באת כוח האישה: לא היה מגע מיני פיזי. לגבי וירטואלי – לא יודעת מה זה. לא היו שיחות ארוטיות. לא הייתה אלימות של האישה אלא רק אלימות של הבעל, ולפעמים היא הדפה אותו ממנה כהתגוננות.

למעשה לשאלות אלו ישנה בעיקר השלכה לתביעת הכתובה, ברם ייתכן אף לתיק הרכוש במצב כזה או אחר.

ובכן, בית הדין מפנה את הצדדים למכון פוליגרף גזית – פל ים 2 חיפה טלפון 8642470-04.

עלות הבדיקה תחול על שני הצדדים.

כך שבמסגרת החלטה זו מצויים שני הגורמים הנ"ל יחדיו.

ונמשיך ונפרט.

כאמור לעיל, הצדדים הופנו לבדיקת פוליגרף באשר לטענות הבעל על בגידת אשתו ואל אלימותה, ועל כך נשאלה האישה, וכן הבעל נשאל על אלימותו כלפיה.

בתוצאות בדיקת הפוליגרף מיום ה' באדר ב' תשע"ו (15.3.16) נאמר כי האישה לא דוברת אמת בשאלות שנשאלו, והבעל כן.

כך שמבחינת גורם זה, האישה לא זכאית לכתובתה.

ועוד נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום י"ז בכסלו תשע"ו (29.11.15):

[...]

נזכיר כאמור, הצדדים קיבלו בקניין שבית הדין יסמוך על תוצאות בדיקת הפוליגרף, ולא דווקא על העובדה, האם האישה אכן בגדה או לא. והתוצאות ברורות.

כך, לאור תוצאות הבדיקה, בית הדין לא מוצא כעת מקום לדון בתביעה זו. אף הבאת הגברים הנטענים, שקרוב לוודאי יטענו כי לא קיימו יחסי אישות עם התובעת, עדיין לא יהיה בה הוכחה ודאית להכחשת טענות הנתבע. כך שבשלב זה, אף לאור טענות בא כוח התובעת, בית הדין לא מוצא את הראיה הפוזיטיבית לכך שהאישה לא בגדה בבעלה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין אינו מוצא לנכון לדון עוד בשאלה אם האישה בגדה או לא, והדבר כבר מפורט ומבואר לעיל.

דחיית הטענות נגד בדיקת הפוליגרף

באשר לטענות שעלו בדיון ובמסגרת הסיכומים כלפי בודק הפוליגרף ובאשר לבדיקה שבוצעה לצדדים, נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום ג' בניסן תשע"ח (19.3.18) באשר למקצועיותו של בודק הפוליגרף:

למעשה, בשלב זה, בית הדין מתרשם ממקצועיותו של בודק הפוליגרף, מר מ', ובקווים כללים נוכל לומר שלא מצאנו כל פגם בהתנהלותו המקצועית והמקובלת. הבודק מר מ', הוא בוגר שירות הביטחון ומשרד ראש הממשלה, וחבר באיגוד הפוליגרף הבריטי, האירופי, חבר באיגוד הפוליגרף האמריקאי וחבר באיגוד הפוליגרף בישראל.

וראו עוד האמור שם באשר לגוף הבדיקה שבוצעה:

בדו"ח המפורט שלו מיום ה' באדר ב' תשע"ו (15.3.16) ציין כי השאלות שהוצגו לתובעת נוסחו בהסכמת הנבדקת ובלשונה ועל סמך הגרסה שמסרה. כן נשאלו השאלות בשתי סדרות שונות, כמתואר בדו"ח הנ"ל. כן מובאות בסעיף 8 הערות הבודק אשר במסגרתן מציין את חומר הרקע לבדיקה, הכולל את האמור מפי הנבדקת, כן מפרט גרסתה באשר לטענות שעלו ושהן נשוא הבדיקה. כן ציין בסיומו של הדו"ח כי חוות דעתו היא במקום עדות בבית משפט, והוא מצהיר שידוע לו היטב הוראת החוק הפלילי, וחוות דעתו היא כדין עדות בשבועה.

וכן סיכם בית הדין שם את התרשמותו בפן המקצועי של הבדיקה:

כך שאף לאחר שמיעת הטענות שעלו נגד עדותו, ולאחר שמיעת תשובותיו לבית הדין, בשלב זה התרשמות בית הדין היא שלא נמצא פגם בהתנהלותו המקצועית המקובלת.

וכך כתב שם בית הדין באשר לטענות כי התובעת לא הייתה כשירה לביצוע הבדיקה:

למעשה, בית הדין עיין בבדיקה זו. זו בדיקה של התובעת בבית הספר מקיף עירוני נהרייה בהיותה צעירה לפני שנים רבות, באשר לביצוע מבחנים לחטיבה עליונה, זו פנייה של המשפחה לארגון המכונה ניצן, ושם מצוינים הליקויים שהוזכרו לעיל. ייתכן שיש ממש בטענות בא כוח התובעת כי התובעת רצתה הקלות במבחנים וכדומה, ולכן בקשה חוות דעת זו. אך נראה שאף בלא זה, אין לפסול את הבדיקה בגין חוות דעת זו, וראו עוד האמור להלן, כולל התיאורים שהציג בודק הפוליגרף באשר לבחינת כשירותה של הנבדקת להליך הבדיקה ושיתוף הנבדקת בניסוח שאלות הבדיקה תוך שמיעת גרסתה המוקדמת. נציין כי אף ברמת השטח, בית הדין לא התרשם עד היום מהתובעת ככל הדיונים שהתקיימו, כי קיימת אצלה איזו בעיה בהבנה או בתגובה.

וכך כתב בית הדין שם באשר לדרישת בא כוח התובעת לחשיפת חומרי בודק הפוליגרף:

באשר לדרישת בא כוח התובעת לחשיפת הפרוטוקולים שכתב לעצמו בודק הפוליגרף מר מ', בית הדין דוחה דרישה זו. מכון הבדיקה הנ"ל נבחר על ידי בית הדין כמומחה להיות ידו הארוכה של בית הדין, ובית הדין סומך על יושרו, אמינותו ועל המקצועיות של מכון זה. הלכך לא ייתן לחשוף חומרים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

פרטיים שכותב הבודק, בעיקר לעצמו, ואין נהוג להמציאם לצדדים, רק משום החשש של בא כוח התובעת כי בחומרים אלו מצויים פרטים העשויים לטענתו לפגום באמינות הבדיקה. בית הדין לא מצא עד כה חשד לכך שהבדיקה נערכה באופן לא ראוי, ולכן לא יאפשר הצגת חומרים נוספים השייכים לעצם הבדיקה, מעבר לחומר הרשמי שהועבר לצדדים לאור הבדיקה, שאף הוא מפורט מספיק, ובהתאם למקובל.

ועוד נביא מתוך אמירת בית הדין באשר לטענות בא כוח התובעת בעניין אי־כשירות הבדיקה:

בית הדין הבהיר כבר בשלב זה כי הוא ששולח למכון הבדיקה, ואינו מבקש כי שני בודקים שונים יבדקו את שני הצדדים, ואדרבה, בית הדין מעדיף כי אותו בודק, שבודק באותה שיטה את שני הצדדים ואת כל לקוחותיו, הוא שיבדוק את שני הצדדים, למניעת טענה כי כל לקוח נבדק בשיטה אחרת. כך היה תמיד מקובל, וכך כל הבדיקות שאליהן שולח בית הדין מבוצעות לשני הצדדים על ידי אותו בודק. בית הדין העיר בדיון כי אינו רואה בכך בעיה מקצועית. ברם, בית הדין מאפשר לבא כוח התובעת להציג החיסרון שבכך, ככל שרואה בכך בעיה מקצועית.

ועוד נביא מתוך האמור שם בסוגריים באשר לטענות השייכות לתקנון האתיקה של בודקי הפולגרף:

[...] ולא אפשר לו להעלות טיעונים אקדמיים באשר לכך או טענות השייכות לתקנון האתיקה של איגוד בודקי הפולגרף.

ועוד נאמר בהחלטה שם:

בית הדין לא אפשר לבא כוח התובעת לשאול שאלה היפותטית נוספת.

ובהחלטה הנ"ל נאמר עוד:

ברם במסגרת סיכומיהם יוכלו הצדדים להעלות טענותיהם המסכמות אף באשר לכך, ובית הדין יאמר את מסקנתו הסופית לאחר מכן במסגרת פסק דינו.

ברם אף לאחר מקרא סיכומי התובעת, בית הדין עומד על האמור בדבריו הנ"ל, ואינו מוצא כל פגם או דופי בהתנהלותו המקצועית של בודק הפולגרף.

טענות התובעת באשר לאי־עמידה בכלל כזה או אחר מכללי האתיקה של בודק הפולגרף דינן להיות נידונות אולי בוועדת בודקי האתיקה, אך בפן המקצועי, לא נמצא כל דופי בבדיקה העלול להשפיע על המהימנות של תוצאות הבדיקה.

ומעבר לכל האמור, נוסף: כאשר באים שני בעלי דין ומסכימים להיבדק על ידי מכשיר הפולגרף לשם אימות טענותיהם, ומקבלים הם על עצמם את תוצאותיה של בדיקה זו, נראה שאין מניעה לדון על פי בדיקה זו, ואכן תוצאותיה יחייבו את שני הצדדים.

זאת על בסיס דין השולחן ערוך (חושן משפט סימן כב על פי הגמרא בסנהדרין כד ע"א) שיכול בעל דין לקבל על עצמו שידון אותו דיין קרוב או פסול, וכן יכול לקבל על עצמו שיעיד נגדו עד קרוב, כמו כן יכול לקבל על עצמו עד הפסול מחמת עבירות שבידו.

על פי זה נוכל להסיק שאם קיבלו שני הצדדים על עצמם לקבל את הכרעת הפולגרף, לא גרע מקיבלו עליהם עדות הפסולים, ותוצאת בדיקה זו תקבע מי מהם יזכה בדיון.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ואם קבלת הצדדים על עצמם התחייבות בהתאם לבדיקת הפוליגרף הוויא כקיבלו על עצמם עדות עד פסול – אז אין להם להלין עתה ולטעון נגד הבדיקה כי היא פסולה, שדומה הדבר למי שקיבל על עצמו עד פסול ועתה טוען – "העד הוא פסול"!

עוד נעיר: מובן שחוות הדעת האלטרנטיבית שהציגה התובעת באשר לבדיקת הפוליגרף, אין בה ממש, שהרי כמקובל בפסיקה, לא תתקבל בדיקה חילופית שלא הופנתה על ידי בית הדין, מיותר לציין כי כל בעל דין יכול לפנות למספר מומחים מטעמו עד שתתקבל אצלו התוצאה משביעת הרצון מבחינתו, ועוד חששות שונים, שאין המקום והצורך לפרטן.

וכך נאמר בהחלטת בית הדין שם באשר לכך:

בשלב זה מבקש בא כוח התובעת להציג חוות דעת נגדית מאת ג', חוקר מטעמו לבדיקת הפוליגרף, כדי להפנות ממנה שאלות לבודק מר מ', ברם, בית הדין מבהיר כי בית הדין לא מקבל חוות דעת פרטית לתיק, וכל שכן שאותו מומחה לא התבקש על ידי בית הדין להביע דעתו בתיק, שהרי חוות דעת פרטיות ניתן להגיש לכל כוון, ואין למערכת משפטית לקבל כאלו מבעל דין המחליט להגישה באופן פרטי וללא מינוי בית הדין או ללא בקשתו. תמצית האמור לעיל הובהר לבא כוח התובעת בדיון.

והדברים מדברים בעד עצמם.

ועוד נזכיר, בהחלטת בית הדין הגדול מיום י"ב בחשוון תשע"ח (1.11.17) נאמר בין השאר:

שנית, בפועל על היום לא נתנה כל פסיקה בשאלת הכתובה וכו'. סבור בית הדין כי בעקבות תוצאות הפוליגרף האישה איבדה כתובתה, יאמר זאת בדרך ברורה של פסיקה וכו'.

ועוד שם:

גם אם יאמר בית הדין כי הוא נצמד לבדיקה ולתוצאותיה, הרי טענתו של בא כוח האישה היא על אי יכולת מרשתו לעמוד בבדיקה כזו, ומן הצדק שיינתן לו יומו בטענה משפטית זו וכו'.

ואכן בית הדין נתן לתובעת את יומה באשר לטענה זו, ואז ביקשו שני הצדדים הגשת סיכומים טרם פסיקה, וראו לעיל השתלשלות העניינים מכאן והלאה, כולל החלטת בית הדין האמורה בחלקו הראשון של פסק דין זה.

משכך, בית הדין מילא אחר החלטת בית הדין הגדול לקיום דיון הוכחות בתביעת הכתובה.

כאמור לעיל, לאור הקניין שקיבלו הצדדים, בית הדין קבע כי לבדיקת הפוליגרף של הצדדים תהיה משמעות בפסיקה, אך בית הדין יהיה פתוח לשמוע ראיות וטענות נוספות מלבד בדיקה זו. ואכן, בית הדין אפשר לצדדים להעלות טענותיהם ולהגיש ראיותיהם, אך לאחר שהודיעו כי הם מבקשים פסיקה לאור סיכומים, בית הדין כבר לא אפשר זאת, כמפורט לעיל, ואף לאחר בחינת הראיות שהתבקשו לגופן, בית הדין לא מצא שיש בהן ממש כגורם משפיע על פסיקת הכתובה, וכפי המפורט לעיל.

שוב נציין ונדגיש: הצדדים קיבלו בקניין פסיקת כתובה על פי שיקול דעת בית הדין, כך הסמיכו את בית הדין כי לא הסך הנקוב בכתובה הוא זה שיחייב בפסיקת הכתובה, אלא בית הדין, על פי שיקול דעתו, הוא שיחליט האם הנתבע חייב בכתובת אשתו, ואם יחליט שכן, הוא שיחליט מהו סך החיוב, על פי שיקול דעתו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנסיבות תיק זה, כאשר בית הדין שמע את מכלול הטענות והראיות, ואף התייחס להן לגופן, כמפורט לעיל, ובעיקר לאור קבלת הצדדים בקניין את השפעת בדיקת הפוליגרף על פסיקת הכתובה, ולאור תוצאותיה, בית הדין מחליט בשיקול דעת רחב כי קבלת הצדדים על עצמם את תוצאות הבדיקה היא הגורם המכריע והעיקרי בתיק, ולאור תוצאותיה וקבלת הצדדים על עצמם בקניין, מחליט בית הדין כי אין לחייב את הבעל בכתובת אשתו.

מסקנה

הבעל פטור מתשלום כתובת אשתו.

זאת אף בהתאם למה שהסמיכו הצדדים את בית הדין לפסוק בכתובה על פי שיקול דעתו, ובהתאם לאמור לעיל.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום י"ז באייר התשע"ח (2.5.2018).

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד הרב דוד גרוזמן הרב אברהם דב זרביב